

ТРЕЋЕ ОДЕЉЕЊЕ

ПРЕДМЕТ ЈОВИЧИЋ И ДРУГИ против СРБИЈЕ

*(Представке бр. 37270/11, 37278/11, 47705/11, 47712/11, 47725/11,
56203/11, 56238/11 и 75689/11)*

ПРЕСУДА

СТРАЗБУР

13. јануар 2015. године

*Ова пресуда ће постати правноснажна у околностима утврђеним
чланом 44. став 2. Конвенције. Она може бити предмет редаторских
измена.*

У предмету Јовичић и други против Србије,

Европски суд за људска права (Треће одељење), на заседању Већа у саставу:

Josep Casadevall, *председник,*

Luis López Guerra,

Ján Šikuta,

Dragoljub Popović,

Kristina Pardalos,

Valeriu Grițco,

Iulia Antoanella Motoc, *судије,*

и Stephen Phillips, *секретар Одељења,*

После већања на затвореној седници одржаној 2. децембра 2014. године,

изриче следећу пресуду, која је усвојена на тај дан:

ПОСТУПАК

1. Предмет је формиран на основу осам посебних представки (бр. 37270/11, 37278/11, 47705/11, 47712/11, 47725/11, 56203/11, 56238/11 и 75689/11) против Републике Србије које су Суду поднете према члану 34. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: „Конвенција“). Сви подносиоци представки су српски држављани, а њихови даљи лични подаци изнети су у прилогу ове пресуде.

2. Све подносиоце је пред Судом заступала госпођа Р. Гарибовић, адвокат из Новог Пазара.

3. Владу Србије (у даљем тексту: „Влада“) у почетку је заступао њен бивши заступник, господин С. Царић, а касније њен заступник, госпођа Вања Родић.

4. Одлуком од 15. октобра 2013. године, Суд је представке прогласио допуштеним.

ЧИЊЕНИЦЕ

I. ОКОЛНОСТИ ПРЕДМЕТА

A. Парнични поступак који су покренули подносиоци представке

5. Сви подносиоци представки били су запослени у предузећу *Ракета – Путнички саобраћај АД*, из Ужица (у даљем тексту: „дужник“).

6. Пошто дужник није испунио своје обавезе према запосленима, подносиоци представки су покренули бројне посебне парничне поступке, тражећи исплату неисплаћених плата и разне доприносе за социјално осигурање.

7. Подносиоци представки су добили правоснажне судске одлуке којима се дужнику налаже да им исплати одређене суме. Основне информације о домаћим поступцима у односу на сваку представку наведене су у приложеној табели.

B. Стечајни поступак

8. Привредни суд у Ужицу је 12. јула 2010. године отворио стечајни поступак против дужника. Због тога су сви извршни поступци у току против дужника обустављени.

9. Та одлука је истакнута на огласној табли Привредног суда у Ужицу истог дана. У „Службеном гласнику Републике Србије“ објављена је 4. августа 2010. године.

10. Подносиоци представке су благовремено пријавили своја потраживања на основу горе наведених судских одлука управи у стечају.

11. Суд је разматрао пријављена потраживања на рочиштима одржаним 30. септембра 2010. године, 30. новембра 2010. године, 31. јануара 2011. године, 16. марта 2011. године, 28. априла 2011. године и 8. јуна 2011. године.

12. Суд је 8. јуна 2011. године делимично утврдио потраживања подносилаца представки.

13. Нека дужникова имовина је продата 17. априла 2012. године. У новинама је рекламирана продаја преосталих средстава, а лицитација је заказана за 29. јун 2012. године. Није познато да ли су нека средства продата на тој лицитацији.

14. Стечајни поступак у односу на дужника је још у току.

В. Статус дужника

15. Дужник је приватизован 30. децембра 2002. године.

16. Приватизација је поништена 17. јула 2007. године зато што купац у питању није испунио своје уговорне обавезе.

17. Након поништења приватизације дужника, држава је имала у власништву 58.18% акција у предузећу дужника.

18. Држава је своје акције 11. децембра 2008. године продала приватном предузећу.

II. РЕЛЕВАНТНО ДОМАЋЕ ПРАВО И ПРАКСА

А. Закон о стечају (објављен у „Службеном гласнику“, бр. 104/2009, 99/2011 и 71/2012)

19. Закон регулише покретање и вођење стечајног поступка против правних лица. Члан 2. Закона прописује да је циљ стечаја да осигура најповољније колективно решење за повериоце.

20. Члан 8. Закона прописује да се сви стечајни поступци морају спровести по хитном поступку.

21. У складу са чл. 19. став 1. и 22. став 1, у стечајном поступку против државних предузећа улогу стечајног управника обавља Агенција за приватизацију.

22. Члан 71. ст. 2. и 3. прописује да објаву отварања стечајног поступка саставља стечајни судија одмах након доношења одлуке о покретању стечајног поступка. Објава се мора истаћи на огласној табли суда и објавити у једним познатим дневним новинама, као и у „Службеном гласнику Републике Србије“.

23. Члан 73. став 1. прописује да правне последице отварања стечајног поступка важе од датума када се објава о покретању стечајног поступка истакне на огласној табли суда.

24. Чл. 93. ст. 1. и 2. прописује да пошто се стечајни поступак покрене, дужник не може истовремено бити изложен посебном извршном поступку. Сви извршни поступци у току се стога обустављају на основу закона, а нови извршни поступак не може се покренути све док траје стечајни поступак.

Б. Остало релевантно домаће право и пракса

25. Релевантно домаће право у вези са статусом друштвених предузећа и извршним поступком изнето је у предмету *Р. Качанор и друге подносиољке представке против Србије*, број 2269/06 и даље, ст. 57-64. и 71-76, 15. јануар 2008. године. Штавише, пракса Уставног

суда у односу на друштвена предузећа, заједно са релевантним одредбама о уставним жалбама и приватизацији друштвених предузећа, изнете су у предметима *Маринковић против Србије* (одлука), број 5353/11, ст. 26-29. и ст. 31-44, 29. јануар 2013 . године; *Маринковић против Србије*, број 5353/11, ст. 29-32, 22. октобар 2013. године; и *Феризовић против Србије* (одлука), број 65713/11, ст. 12-17, 26. новембар 2013 . године.

ПРАВО

I. ПРЕЛИМИНАРНА ПРИМЕДБА ВЛАДЕ

26. У Додатним запажањима Влада је изнела да се у случају петог подносиоца представке, налог за извршење од 4. јануара 2007. године односио на судску одлуку од 22. септембра 2006. године (домаћи предмет број П-1. 659/06), која је заправо донето у корист трећег лица. Она је такође доставила копију спорне судске одлуке. Влада је тврдила да је домаћи суд одобрио захтев петог подносиоца представке за извршење те одлуке грешком. Она је од Суда тражила да ту судску одлуку не узме у разматрање.

27. Представник подносиоца представке није дао никакав коментар с тим у вези.

28. Суд подсећа да му члан 35. став 4. Конвенције *in fine* омогућава да представку одбије ако сматра да је недопуштена „у било којој фази поступка“. Стога, чак и у фази разматрања основаности Суд може поново размотрити одлуку да представку прогласи допуштеном ако закључи да је треба прогласити недопуштеном због једног од разлога наведених у прва три става члана 35. Конвенције (видети, на пример, *Ковачић и други против Словеније* [ВВ], бр. 44574/98, 45133/98 и 48316/99, став 262, 3. октобар 2008 . године; *Družstevní Záložna Priea и други против Републике Чешке*, број 72034/01, став 101, 31. јул 2008. године; и *JenISOVÁ против Словачке*, број 58764/00, став 51, 3. новембар 2009. године).

29. Суд примећује да се судска одлука од 22. септембра 2006. године (домаћи предмет број П-1. 659/06) заиста односи на треће лице, а не на петог подносиоца представке. Произилази да је притужба петог подносиоца представке због неизвршења те судске одлуке некомпатибилна *ratione personae* са одредбама Конвенције и да се мора одбацити у складу са чланом 35. ст. 3. и 4. Конвенције.

II. НАВОДНА ПОВРЕДА ЧЛ. 6. И 13. КОНВЕНЦИЈЕ И ЧЛАНА 1 ПРОТОКОЛА БРОЈ 1 УЗ КОНВЕНЦИЈУ

30. Подносиоци представки су се притуживали због пропуста Тужене државе да изврши правоснажне судске одлуке донете у њихову корист против дужника и због недостатка делотворног правног лека с тим у вези. Они су се ослонили на чл. 6. и 13. Конвенције и члан 1. Протокола број 1, који, у релевантном делу, гласе:

Члан 6. став 1.

„Свако, током одлучивања о његовим грађанским правима и обавезама ..., има право на правичну и јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним судом, образованим на основу закона.“

Члан 1. Протокола број 1

„Свако физичко и правно лице има право на неометано уживање своје имовине. Нико не може бити лишен своје имовине, осим у јавном интересу и под условима предвиђеним законом и општим начелима међународног права.“

Претходне одредбе, међутим, ни на који начин не утичу на право државе да примењује законе које сматра потребним да би регулисала коришћење имовине у складу с општим интересима или да би обезбедила наплату пореза или других дажбина или казни.“

Члан 13.

„Свако коме су повређена права и слободе предвиђени у овој Конвенцији има право на делотворан правни лек пред националним властима, без обзира на то да ли су повреду извршила лица која су поступала у службеном својству.“

A. Поднесци странака

31. Влада је тврдила да се држава не може сматрати непосредно одговорном за дугове предузећа дужника, које је у приватном власништву. Само су две судске одлуке које се разматрају у овом предмету – судска одлука од 17. априла 2008. године у корист трећег подносиоца и судска одлука од 11. јануара 2008. године у корист петог подносиоца представке – донете у том периоду када је дужник био под државном управом. Она је даље тврдила да чињеница да је држава била већински акционар у одређеном периоду није довољна да се утврди њена одговорност за дугове предузећа у питању.

32. Представник подносилаца представки се с тим није сложио и поновио је њихове првобитне притужбе.

Б. Оцена Суда

1. Општа начела

33. Суд подсећа да се извршење одлуке коју је суд донео мора сматрати саставним делом „суђења“ за потребе члана 6. (видети *Hornsby против Грчке*, 19. март 1997. године, став 40, *Извештаји о пресудама и одлукама 1997-II*). Иако се кашњење у извршавању пресуде може оправдати у посебним околностима, оно не сме бити такво да угрози суштину права које се штити према члану 6. став 1. (видети *Burdov против Русије*, број 59498/00, став 35, ЕЦХР 2002-III, став 35, и *Teteriny против Русије*, број 11931/03, став 41, 30. јун 2005. године).

34. Осим тога, у контексту имовинских питања, ако подносилац представке није у стању да постигне извршење пресуде у његову корист на време, то представља мешање у право на мирно уживање имовине, како је утврђено у првој реченици првог става члана 1. Протокола број 1 уз Конвенцију. Без обзира да ли је дужник приватно лице или лице под управом државе, на држави је да предузме све неопходне кораке да изврши правоснажну судску пресуду, и да тиме осигура делотворно учешће свог целог апарата (видети, уз одговарајуће измене, *Pini и други против Румуније*, бр. 78028/01 и 78030/01, ст. 174-189, ЕЦХР 2004-V; *Hornsby*, цитирана у горњем тексту, став 41; и *Р. Качапор и друге подносиоце представке против Србије*, цитирана у горњем тексту, став 108.). У контексту друштвених предузећа, период неизвршења не би требало ограничити само на фазу извршења, већ он треба да обухвати и каснији стечајни поступак (видети, између осталог, *Р. Качапор и друге подносиоце представке против Србије*, цитирана у горњем тексту, став 115.).

35. У случају извршења правоснажне судске одлуке донете против приватног лица, држава није, према општем правилу, непосредно одговорна за дугове приватних лица. Њене обавезе према члану 6. Конвенције и члану 1. Протокола број 1 ограничене су на обезбеђење неопходне помоћи повериоцу у извршењу одлука суда, на пример, путем извршног или стечајног поступка (видети, уз одговарајуће измене, *Kotov против Русије [ВВ]*, број 54522/00, став 90, 3. април 2012. године). Када органи имају обавезу да поступају да би извршили правоснажну судску одлуку, а то не учине, њихово непоступање може, у одређеним околностима, укључити одговорност државе према члану 6. став 1. Конвенције и члану 1. Протокола број 1 (видети *Scollo против Италије*, пресуда од 28. септембра 1995. године, серија А број 315-С, став 44, и *Fuklev против Украјине*, број 71186/01, став 84, 7. јун 2005. године). Задатак Суда у таквим случајевима је да разматра да ли су мере које су органи применили биле одговарајуће и довољне и да ли су поступали марљиво како би помогли повериоцу у извршењу

пресуде (видети *Focias против Румуније*, број 2577/02, став 70, 3. фебруар 2005. године).

36. Када је реч о извршењу правоснажних судских одлука донетих против државе или лица која не уживају „довољну и пословну независност од државе“, држава нема могућност да цитира или недостатак сопствених средстава или немаштину дужника као изговор за неизвршење тих одлука (видети *Р. Качапор и друге подносиоце представке против Србије*, цитирана у горњем тексту, став 114). Штавише, „чињеница да је држава продала велики део свог удела у предузећу који је дуговала приватног лицу, не би могла да државу ослободи обавезе да измири дуг према пресуди, који је настао пре продаје акција. Ако држава такву обавезу пренесе на новог власника акција...држава мора осигурати да нови власник испуњава захтеве, који се подразумевају према члану 6. став 1. Конвенције и члану 1. Протокола број 1, „да правоснажна, обавезујућа судска одлука не остане неизвршена на штету странке“ (видети *Solovyev против Украјине*, број 4878/04, став 21, 14. децембар 2006. године). Другим речима, држава је непосредно одговорна за дугове предузећа под државном управом чак и након њихове приватизације, под условом да је судска одлука у питању постала правоснажна када је предузеће радило као лице под управом државе (видети *Маринковић*, цитирана у горњем тексту, став 39). Држава је непосредно одговорна за дугове предузећа под државном управом, чак и када је предузеће радило као приватно лице када је неизвршена судска одлука постала правоснажна ако је приватизација у питању касније поништена (исто).

2. Примена општих начела на предметни случај

(а) Одлуке домаћих судова које су постале правоснажне пре 11. децембра 2008. године

37. Ако се вратимо на предметни случај, с обзиром на праксу Суда цитирану у горњем тексту, Суд налази да је тужена држава непосредно одговорна за дужников дуг према судским одлукама донетим у корист подносиоца представки које су постале правоснажне пре датума коначне приватизације дужника 11. децембра 2008. године (видети табелу у прилогу).

38. Суд примећује да је често нашао повреде члана 6. Конвенције и/или члана 1. Протокола број 1 уз Конвенцију у случајевима који покрећу питања слична питањима у предметном случају (видети *Р. Качапор и друге подносиоце представке против Србије*, цитирана у горњем тексту, ст. 115-16. и став 120; *Марчић и други против Србије*, број 17556/05, став 60, 30. октобар 2007. године; *Црнишанин и други против Србије*, бр. 35835/05 и даље, ст. 123-24. и ст. 133-34, 13. јануар 2009. године; *Рашковић и Милуновић против Србије*, бр. 1789/07 и

28058/07, став 74. и став 79, 31. мај 2011. године; и *Адамовић против Србије*, број 41703/06, став 41, 2. октобар 2012. године).

39. Пошто је размотрио сав материјал који му је достављен, Суд сматра да Влада није изнела никакву чињеницу нити уверљив аргумент који би могли да га убеди да донесе другачији закључак у овом предмету. Према томе, дошло је до повреде члана 6. став 1. Конвенције и члана 1. Протокола број 1.

40. Суд сматра да није неопходно у околностима овог предмета да разматра суштински исту притужбу према члану 13. Конвенције (видети, уз одговарајуће измене, *Кин-Стиб и Мајкић против Србије*, број 12312/05, став 90, 20. април 2010. године, и *Solovyev*, цитирана у горњем тексту, став 25.).

(б) Домаће одлуке које су постале правоснажне после 11. децембра 2008. године

41. Улога Суда је ограничена на утврђивање да ли су мере које су органи применили одговарајуће и да ли су поступали марљиво како би подносиоцима представки помогли у извршењу судских одлука донетих у њихову корист после 11. децембра 2008. године (видети табелу у прилогу).

42. Суд примећује да је стечајни поступак против дужника отворен отприлике годину дана након датума када су спорне судске одлуке постале правоснажне. Током стечајног поступка потраживања подносилаца представки на основу тих судских одлука призната су 8. јуна 2011. године. Нека имовина дужника је продата 17. априла 2012. године. Продаја преостале имовине је рекламирана, а лицитација је планирана за 29. јун 2012. године. Суд није обавештен да ли је имовина продата на лицитацији.

43. Суд даље примећује да се држава не може сматрати одговорном за ситуацију у којој дужник нема средстава да исплати свој дуг или за немогућност продаје имовине дужника на лицитацији (видети *Омеровић против Хрватске*, број 36071/03, став 35, 1. јун 2006. године).

44. Пошто је размотрио сав материјал који му је достављен, Суд сматра да подносиоци представки нису изнели никакву чињеницу нити уверљив аргумент који би могли да га убеди да донесе закључак да државни органи нису урадили све што је могло да се од њих оправдано очекује како би извршили спорне судске одлуке.

45. Према томе, није дошло до повреде чл. 6. и 13. Конвенције или члана 1. Протокола број 1 уз Конвенцију у вези са домаћим судским одлукама које су постале правоснажне после 11. децембра 2008. године.

III. ПРИМЕНА ЧЛАНА 41. КОНВЕНЦИЈЕ

46. Члан 41. Конвенције прописује:

„Када Суд утврди прекршај Конвенције или протокола уз њу, а унутрашње право Високе стране уговорнице у питању омогућава само делимичну одштету, Суд ће, ако је то потребно, пружити правично задовољење оштећеној странци.“

A. Штета и трошкови

47. Подносиоци представки су тражили да се држави наложи да из сопствених средстава исплати суме досуђене правоснажним судским одлукама донетим у њихову корист, плус 5.000 евра (ЕУР) на име нематеријалне штете сваком од њих. Подносиоци представки су такође тражили 1.400 евра за судске трошкове пред Судом.

48. Влада је сматрала да су ова потраживања претерана и неоправдана.

49. С обзиром на повреде утврђене у овом предмету и сопствену судску праксу (*Р. Качапор и друге подносиоце представки против Србије*, цитирана у горњем тексту, ст. 123-26, и *Црнишанин и други*, цитирана у горњем тексту, став 139.), Суд налази да Влада треба да подносиоцима представки плати суме досуђене судским одлукама донетим у њихову корист, које су постале правоснажне пре 11. децембра 2008. године, умањене за износе који су можда већ исплаћени с тим у вези.

50. У вези са нематеријалном штетом, Суд сматра да су подносиоци представки претрпели одређену нематеријалну штету због кршења Конвенције утврђених у овом предмету. Конкретан тражени износ је, међутим, претеран. Суд сваком подносиоцу представки досуђује по 2.000 евра. Ова сума је за покриће нематеријалне штете и трошкова.

Б. Затезна камата

51. Суд сматра да је примерено да затезна камата буде заснована на најнижој каматној стопи Европске централне банке уз додатак од три процентна поена.

ИЗ ТИХ РАЗЛОГА, СУД, ЈЕДНОГЛАСНО,

1. *Проглашава* недопуштеном притужбу петог подносиоца представке због неизвршења судске одлуке од 22. септембра 2006. године;

2. *Утврђује* да је дошло до повреде члана 6. Конвенције и члана 1. Протокола број 1 уз Конвенцију у вези са судским одлукама које су постале правоснажне пре 11. децембра 2008. године;
3. *Утврђује* да нема потребе да разматра притужбу према члану 13. Конвенције у вези са тим одлукама;
4. *Утврђује* да није било повреде чл. 6. и 13. Конвенције или члана 1. Протокола број 1 уз Конвенцију у вези са судским одлукама које су постале правоснажне после 11. децембра 2008. године;
5. *Утврђује*
 - (а) да Тужена држава треба да исплати подносиоцима представки, из сопствених средстава и у року од три месеца од датума када пресуда постане правоснажна, у складу са чланом 44. став 2. Конвенције, суме досуђене судским одлукама донетим у њихову корист, које су постале правоснажне пре 11. децембра 2008. године, умањене за износе који су можда већ исплаћени с тим у вези;
 - (б) да Тужена држава треба да исплати подносиоцима представки, у истом року, по 2.000 (две хиљаде евра) на име нематеријалне штете и трошкова, заједно са сваким порезом који се може платити, а који ће се претворити у српске динаре по стопи важећој на дан измирења;
 - (в) да по истеку горе наведена три месеца до исплате, треба платити обичну камату на горе наведене износе по стопи која је једнака најнижој каматној стопи Европске централе банке у законском периоду уз додатак од три процентна поена;
6. *Одбија* преостали део потраживања подносилаца представки за правично задовољење.

Састављено на енглеском језику и достављено у писаној форми на дан 13. Јануара 2015. године, у складу са правилем 77 ст. 2. и 3. Пословника Суда.

Stephen Phillips
Секретар

Josep Casadevall
Председник

ПРИЛОГ

Број	Број представке	Датум подношења	Име подносиоца представке, датум рођења и пребивалиште	Правоснажна домаћа одлука (орган који ју је донео /број предмета, донета дана ...)	Решење о извршењу (орган за извршење, број предмета, датум решења)
1.	37270/11	27/04/2011	Милорад ЈОВИЧИЋ 16/06/1954 Пожега	1. Општински суд у Пожеги Пп. 380/06 од 16. јуна 2006 2. Општински суд у Пожеги Пп. 733/06 од 22. септембра 2006	1. Општински суд у Пожеги И. 501/06 од 17/08/2006 2. Општински суд у Пожеги И. 651/06 од 17/10/2006
2.	37278/11	27/04/2011	Милијан ЂОРЂЕВИЋ 18/09/1957 Пожега	1. Општински суд у Пожеги Пп. 430/06 од 16. јуна 2006 2. Општински суд у Пожеги Пп. 727/06 од 22. септембра 2006	1. Општински суд у Пожеги И. 425/06 од 16/08/2006 2. Општински суд у Пожеги И. 669/06 од 17/10/2006
3.	47705/11	10/05/2011	Зоран МИЈАИЛОВИЋ 13/08/1956 Пожега	1. Општински суд у Пожеги Пп. 508/06 од 14. јуна 2006 2. Општински суд у Пожеги Пп. 679/06 од 22. септембра 2006 3. Општински суд у Ужицу Пп. 119/08 од 17. априла 2008 4. Општински суд у Пожеги Пп. 125/2009 од 12. марта 2009	1. Општински суд у Пожеги И. 441/06 од 16/08/2006 2. Општински суд у Пожеги И. 688/06 од 17/10/2006 3 и 4. Потраживање пријављено у стечајном поступку Привредни суд у Ужицу (I Ст. 55/10)
4.	47712/11	10/05/2011	Жељко РЊАКОВИЋ 13/04/1971 Пожега	1. Општински суд у Пожеги Пп. 497/06 од 26. јуна 2006 2. Општински суд у Пожеги Пп. 710/06 од 21. септембра 2006	1. Општински суд у Пожеги И. 457/06 од 15/08/2006 2. Општински суд у Пожеги И. 636/06 од 17/10/2006
5.	47725/11	10/05/2011	Драган ИВАНОВИЋ 07/09/1955 Пожега	1. Општински суд у Пожеги Пп. 528/06 од 14. јуна 2006 2. Општински суд у Пожеги Пп. 659/06 од 22. септембра 2006 3. Општински суд у Пожеги Пп. 544/07 од 11. јануара 2008 4. Општински суд у Пожеги Пп. 7/2009 од 10. фебруара 2009	1. Општински суд у Пожеги И. 426/06 од 16/08/2006 2. Општински суд у Пожеги И. 617/06 од 4/01/2007 3. Општински суд у Пожеги И. 150/08 од 24/09/2009 4. Општински суд у Пожеги И. 127/09 од 11/05/2009
6.	56203/11	27/04/2011	Милијан СЕКУЛИЋ 30/10/1958 Пожега	1. Општински суд у Пожеги Пп. 434/06 од 19. јуна 2006 2. Општински суд у Пожеги Пп. 722/06 од 21. септембра 2006	1. Општински суд у Пожеги И. 500/06 од 17/08/2006 2. Општински суд у Пожеги И. 631/06 од 17/10/2006
7.	56238/11	27/04/2011	Петар МИЛОВАНОВИЋ 03/07/1961 Пожега	1. Општински суд у Пожеги Пп. 419/06 од 12. јуна 2006 2. Општински суд у Пожеги Пп. 667/2006 од 22. септембра 2006	1. Општински суд у Пожеги И. 422/06 од 16/08/2006 2. Општински суд у Пожеги И. 663/06 од 17/10/2006
8.	75689/11	10/05/2011	Миодраг КОВАЧЕВИЋ 02/12/1955 Пожега	1. Општински суд у Пожеги Пп. 382/06 од 16. јуна 2006 2. Општински суд у Пожеги Пп. 739/06 од 22. септембра 2006 3. Општински суд у Пожеги Пп. 126/09 од 27. фебруара 2009	1. Општински суд у Пожеги И. 524/06 од 22/08/2006 2. Општински суд у Пожеги И. 643/06 од 17/10/2006 3. Потраживање пријављено у стечајном поступку Привредни суд у Ужицу (I Ст. 55/10)